

δὲ τὴν Ἀριάδην ἐξέπλευσε διὰ τὰς Ἀθήνας, ἀλλὰ καθ' ὁδὸν ἐγκατέλειπεν αὐτὴν εἰς Κύπρον.

Ἐπανελθὼν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ λαβὼν τὴν βασιλείαν συνήθροισεν τοὺς 12 Δήμους τῆς Ἀττικῆς εἰς ἓν ἄστυ, τὰς Ἀ θ ή ν α ς· πρὸς τιμὴν δὲ τῆς πράξεως ταύτης συνέστησε καὶ ἑορτὴν καλουμένην Π α ν α θ ή ν α ι α.

Διήρσε δὲ τοὺς πολίτας ἀντὶ δὴ οὗ εἰς τρεῖς τάξεις: τὴν τῶν Εὐπατριδῶν, τὴν τῶν Γεωμόρων, καὶ τὴν τῶν Δημουργῶν. Ἐκοψε δὲ καὶ νόμισμα καὶ ἐχάραξε βοῦν ἐπ' αὐτοῦ. Κυριεύσας δὲ τὴν Μεγαρίδα καὶ ἐνώσας αὐτὴν ἀσφαλῶς μετὰ τῆς Ἀττικῆς, ἔζησε τὴν περίφημον στήλην εἰς τὸν Ἰσθμὸν, ἐφ' ἧς ἐπέγραψεν ἐπίγραμμα εἰς ὁροθεσίαν τῆς χώρας διὰ δύο τριμέτρων, ἐξ ὧν τὸ μὲν πρὸς ἀνατολὰς ἔλεγεν

Αὔτ' Ἰωνία ἔχει Πελοπόννησος.

Τὸ δὲ πρὸς δυσμὰς,

*Οὐχ' Ἰωνία αὕτη, Πελοπόννησος.

Πρῶτος δὲ συνέστησε καὶ τοὺς Ἰσθμιακοὺς ἀγῶνας.

Ἠκολούθησε δὲ τὸν Ἡρακλέα εἰς τὴν κατὰ τῶν Ἀμαζόνων ἐκστρατείαν του καὶ συνώδευσεν τοὺς Ἀργοναύτας εἰς τὴν Κολχίδα· ἐδοθήθη δὲ καὶ τὸν Πιρίθου καὶ τοὺς Λαπίδας κατὰ τῶν Κενταύρων.

Περὶ τὰ τέλη τῆς ζωῆς του ἠναγκάσθη ἕνεκα τῆς εἰσβολῆς τοῦ Κάστορος καὶ Πολυδεύκου καὶ τινος στάσεως τῶν Παλλαντιδῶν νὰ ὑπάγῃ εἰς ἐξορίαν, καταφυγὼν εἰς τὴν νῆσον Σκύρον πρὸς Λυκομήδην τὸν βασιλέα αὐτῆς, ὅπου ἡμέραν τινα θέλων ν' ἀναβῇ ἐπὶ τινος βράχου, ἵνα ἐπισκοπήσῃ τὴν νῆσον κατέπεσε καὶ ἀπέθανεν.

Μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ οἱ Ἀθηναῖοι πέμψαντες μετεκόμισαν τὰ ὀστέα αὐτοῦ καὶ ἔθαψαν ἐν Ἀθήναις, ἐτίμησαν δὲ αὐτὸν ὡς Ἡρώα, συστήσαντες ἑορτὰς καὶ ἐγεύραντες ναοὺς εἰς τιμὴν αὐτοῦ. Τὸ μέχρι σήμερον σωζόμενον Θησεῖον ἀνηγέρθη πρὸς τιμὴν τοῦ μεγάλου ἐκείνου ἀνδρός. (ἐκ τοῦ Ἀστέρος τῆς Ἀνατολῆς)

ΠΑΙΔΕΙΑΙ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ.

(ὑπὸ Ν. Π. Θεοχάρη, ἐκ Πατρῶν.)

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

Κυβεία.—Τοῦτο τὸ παιγνίδιον ἦτο γενικώτατον καὶ κοινώτατον ὡς τὴν σήμερον τὰ χαρτιά. Ἐπαίζετο δὲ διαφοροτρόπως πρὸς διασκέδασιν καὶ μὲ χρήματα. Οἱ βόλοι ἦσαν ὑπὲρ τοὺς 40, εἶχον δὲ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν μὲ τὰ χαρτιά, διότι, καθὼς εἰς αὐτὰ εἶναι ὁ βασιλεὺς, ἡ γυνή, ὁ ἄσος κτλ, οὕτω καὶ εἰς τοὺς κύβους ἦτο ὁ Μίδας, ὁ Κῶν, κτλ.

Μυῖα χαλκή.—Σῶζεται καὶ τοῦτο τὸ παιγνίδιον ὁ-

λόκληρον, τὸ ὁποῖον παίζουσι τὰ παιδία δέοντα μεταινίαν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκείνου, εἰς τὸν ὁποῖον ἔπαιζεν ὁ κληρὸς· τοῦτο δὲ τὸ παιδίον τρέχον, προσπαθεῖ νὰ συλλάβῃ ἄλλο διὰ νὰ τὸ καταστήσῃ εἰς τὸν τόπον του· τὰ δὲ ἄλλα κτυποῦσιν ἢ κνίζουσιν αὐτό.

Οὐρανία.—Ἦτον ὁμοία μὲ τὴν Ἀπόρραξιν· διέφερε δὲ κατὰ τοῦτο, καθότι εἰς μὲν τὴν Ἀπόρραξιν ἔκρουον τὴν σφαῖραν εἰς τὴν γῆν, καὶ ἔπειτα ὑπεδέχοντο αὐτήν· εἰς δὲ τὴν οὐρανίαν, ἀνέριπτον τὴν σφαῖραν πρὸς τὸν οὐρανὸν, καὶ ὅστις ἤρπαζεν αὐτήν, πρὶν πέσῃ κατὰ γῆς, ἐνίκα.

Ὀστρακίνα.—Οἱ παῖδες ἐχωρίζοντο εἰς δύο τάξεις καὶ μετὰ αὐτῶν κατέγραφον γραμμὴν. Εἰς δὲ τούτων, στὰς ἐν τῷ μέσῳ, ἔρριπτον ὄστρακον (τοῦ ὁποίου ἐν μέρους ἦτο μαῦρον, τὸ δὲ ἄλλο λευκόν) καὶ ἔλεγε «Νῦξ, ἡ ἡμέρα;» καὶ οἱ μὲν ἐπιτυχόντες τὴν πτώσιν τοῦ ὄστράκου ἐδώκον, οἱ δὲ ἄλλοι ἔφρευγον. Ὁ δὲ συλληφθεὶς ἐκ τῶν φευγόντων ἀντικαθίστα τὸν συλλαβόντα.

Πεντάλιθα.—Παιγνίδιον ἐν μεγάλῃ χρήσει καὶ σήμερον παρὰ τοῖς παῖδεσι, πεντόβολα καλούμενον. Ἐπαίζετο δὲ οὕτως: Ἐρριπτον πρὸς τὰ ἄνω πέντε λιθίδια, ἐπιστρέφοντα δὲ τὰ ἐδέχοντο εἰς τὸ ὀπισθεν μέρος τῆς χειρός. Ἐὰν δὲ δὲν ἔμενον ἐπὶ τῆς χειρός ὅλα, ἔπρεπε ν' ἀναλάβωσι τὰ πεσόντα διὰ τῶν δακτύλων, διατηροῦντες τὰ σταθέντα εἰς τὴν θέσιν των, κτλ.

Πλευστοβολίνα.—Τὸ παιγνίδιον τοῦτο ἐπαίζετο οὐ μόνον μὲ τοὺς κύβους, ἀλλὰ καὶ μὲ τοὺς ἀστραγάλους, τοὺς ὁποίους ἔταττον κατὰ σειρὰν καὶ ὁ περισσotέρος κτυπήσας ἐνίκα.

Σκινθαρίζειν.—Παιγνίδιον ἡ ἀστείότης μέχρι σήμερον γινομένη. Συνίσταται δὲ εἰς τὸ νὰ κτυπᾷ ὁ εἰς τὴν ρίνα τοῦ ἄλλου μὲ τὸν δάκτυλον. Σήμερον καλεῖται Μυτῖα, Σχορδομυτῖα.

Σχοινοφιλίνα.—Ἐπαίζετο οὕτω: Τὰ παιδία ἐκάθηντο κυκλωτέρως καὶ ἐν ἐξ αὐτῶν, ἔχον σχοινίον, τὸ ἔθετε κρυφίως ὀπισθεν ἄλλου τινός, καὶ ἐὰν μὲν ἐκεῖνο δὲν ἐννόει, ὁ θέσας τὸ ἐκτύπα περιτρέξαν τὸν κύκλον, ἐὰν δὲ ἐννόει αὐτὸ ἐκτύπα τὸν τιθέντα. Σήμερον δὲ καλεῖται στρουμπός.

Τρόπα.—Παιγνίδιον ἄχρι τοῦ νῦν σωζόμενον, γουβίτζαις λεγόμενον. Ἐπαίζετο δὲ τὸ πάλαι ὡς καὶ τὴν σήμερον.

Τρυγοδιφθαις.—Παιγνίδιον γελοιῶδες, παιζόμενον οὕτως: Ἐρριπτον δακτυλίδιον ἢ ἄλλο τι εἰς τὸ πυθμένα ἀγγείου γεμάτου τρυγὸς (καταπάτι τοῦ κρασιοῦ)· ἔπειτα ἔδενον ὀπίσω τὰς χεῖρας ἐνός, ὅστις ἔκυπτε διὰ νὰ τὸ λάβῃ μὲ τὰ χεῖλη. Τοῦτο γίνεται καὶ τὴν σήμερον.

Χαλκιμὸς ἢ Χαλκίνα.—Εἶδος παιγνιδίου συνι-

σταμένον εἰς τὸ νὰ σταματήσῃ τις ὄρθιον μὲ τὸ δάκτυλόν του περιστρεφόμενον χαλκοῦν νόμισμα πρὶν πέσῃ.

Χυτρίνδα—Ἐπαίζετο οὕτω: Καθήμενός τις (ὁ λεγόμενος διὰ τοῦτο λύτρα) εἰς τὸ μέσον προσεπάθει νὰ συλλάβῃ κἀνένα τῶν ἄλλων, οἱ ὅποιοι περιστρεφόμενοι τὸν ἐκτόπουν. Ὅντινα δὲ συνέλαμβανεν, ἐκεῖνος ἐκάθητο ἀντ' αὐτοῦ.

Ῥωμίλλα—Ἐπαίζετο οὕτως: Περιέγραφον κύκλον, καὶ ἔρριπτον εἰς αὐτὸν καρύδια ἢ ἀστραγάλους, καὶ οὕτινος ὁ ἀστράγαλος ἢ τὸ καρύδιον ἵστατο ἐν τῷ κύκλῳ, ἐνέκα.

ΑΔΑΜΑΝΤΕΣ.

Ὁ ἀδάμας εἰς πάντα αἰῶνα καὶ πᾶσαν χώραν ἐτιμήθη περισσώτερον ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους πολυτίμου λίθους διὰ τὴν σπανιότητα, σκληρότητα καὶ τὴν ἐξάισιον αὐτοῦ λαμπρότητα· ἀφοῦτο δ' ἀνεκαλύφθη ὁ τρόπος τοῦ νὰ ἐδραιωτομῇται, ἡ τιμὴ του ὑπερηύξησεν.

Ὁ ἀδάμας εἶναι σῶμα διαφανές, ὁαλῶδες, συνήθως ἄχρυν, διαθλᾷ δὲ τὰς ἀκτίνας τοῦ Ἡλίου ὑπὲρ πᾶν ἄλλο σῶμα διαφανές καὶ εἶναι τὸσον σκληρὸς, ὥστε χαράττει πᾶν ἄλλο σῶμα, δὲν χαράττεται δὲ ἀπὸ κανὲν ἄλλο, οὐδὲ ἔξεται δι' ἄλλου μέσου εἰμὴ διὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ κόνεως.

Ὁ ἀδάμας εἶναι καθαρὸς ἄνθραξ κρυσταλλωμένος, εὐρίσκεται δὲ φυσικὰ εἰς διάφορα κυβικὰ σχήματα, ἰδίως τὸ *ὀκταέδρον*· πυρακτούμενος δὲ εἰς βαθμὸν ὑψηλὸν φλέγεται καὶ μεταβάλλεται εἰς ἀνθρακικὸν ὀξύ.

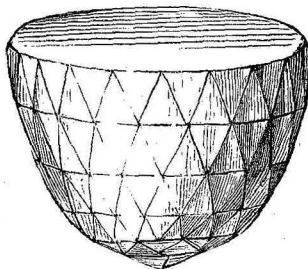
Οἱ ἐν χρήσει ἀδάμαντες οἱ ἔχοντες ἐπιφάνειαν μᾶλλον ἢ ὄγκον λέγονται *ροδοτρόποι* (*roses*), οἱ ἄλλοι, ὅτινες εἶναι μᾶλλον ἐπιζήτητοι καὶ τιμαλφεῖς καλοῦνται *λαμπαδάμαντες* (*brillants*). Καὶ εἰς μὲν τῶν μὴ ροδοτρόπων τὸ σχῆμα τὸ προσέσχον μέρος τοῦ λίθου εἶναι πυραμῖς, ἔχουσα τριγωνικὰς ἑδρας, ἐνῶ τὸ ἀντίθετον μέρος εἶναι ὁμαλὸν καὶ ἐπικαθίηται ἐπὶ τῆς πλακῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἐφαρμόζεται τοῦ δὲ λαμπαδάμαντος τὸ ἄνω μέρος παριστᾷ ἐπιφάνειαν, ἥτις καλεῖται *τράπεζα* καὶ περικυκλοῦται ὑπὸ ἑδρῶν τριγωνικῶν ρομβοειδοῦς σχήματος, τὸ δὲ κάτω μέρος ἔχει σχῆμα πυραμίδος πολυέδρου καὶ κόπτεται ὑπὸ ἄλλης τραπέζης, ἥτις σχηματίζει τὴν βάσιν, ἥτις ἐπικαθίηται εἰς τὴν πλάκα τοῦ δακτυλιδίου.

Ἐνταῦθα καὶ εἰς τὰ ἐπόμενα φύλλα θέλομεν παραθεῖσι τοὺς μεγαλειτέρους γνωστοὺς ἀδάμαντας ἐν τῷ κόσμῳ, πρὸς γνῶσιν τῶν μικρῶν ἡμῶν ἀναγνωστῶν.

Ἀριθ. 1. Εἶναι ὁ *Μέγας Μογγόλος* 280 καρατίων (*)

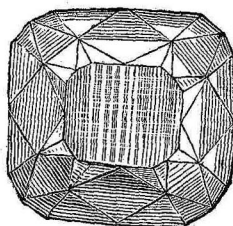
(*) Ἐν καράτιον εἶναι ἴσον μὲ 4 κόκκους. Εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν χρυσοχῶν σημαίνει τὸ εἰκοστὸν τέταρτον τοῦ βάρους οἰουδήποτε χρυσοῦ πράγματος. Κατὰ τοῦτο ὅσον περισσότερα καράτια ἐμπεριέχονται εἰς χρυσοῦν τι νόμισμα ἢ πρᾶγμα, τὸσον περισσότερος καθαρὸς χρυσοὺς ἐμπεριέχεται εἰς αὐτό.

ἔτι μεγαλειτέρος δ' αὐτοῦ εἶναι ὁ τοῦ βασιλέως Μαντάν ἐν τῇ νήσῳ τοῦ Βορνέου, ὅστις ζυγίζει 318 καράτια, ἥτοι ἄνω τῶν 24 δραμίων). Ὁ Μέγας Μογγόλος εἶναι εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ αὐτοκράτορος τῆς

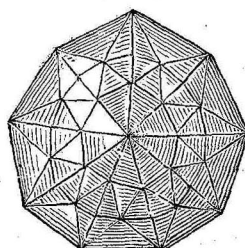
1. Μέγας Μογγόλος.

Μογγολίας καὶ ἐξετιμήθη 12 ἑκατομμύρια φράγκων. ἔχει δὲ μέγεθος ὡς ὄρνιθος καὶ εἶναι κομμένος εἰς τὸ μέσον. Ὁ βασιλεὺς τῆς Γολκόνδης ἔχει τὸν μέγιστον ἀδάμαντα, 340 καρατίων τὸ βάρος, ἀλλ' εἶναι ἀκατέργαστος καὶ διὰ τοῦτο ἡ ἀξία του δὲν υπερβαίνει τὰ 5 ἑκατομμύρια φράγ.

2. Ἀντιβασιλεύς.

Ἀριθ. 2. Εἶναι ὁ ἀντιβασιλεύς, ὁ ὡραιότατος πάντων τῶν ἀδαμάντων ἐν Εὐρώπῃ, ὅστις εὐρέθη πλησίον τῆς Γολκόνδης καὶ εἶχε μὲν, ὅταν εὐρέθη, βάρος 410 καρατίων, ἀλλὰ διὰ τῆς κατεργασίας τὸ βάρος του ὀλιγώστευσε πολὺ, ὥστε τώρα ζυγίζει μόνον 132 καράτια· εἶναι δὲ ἐδραιωτομημένος κατὰ τὸ σχῆμα τῶν λαμπαδαμάντων. Ἀκατέργαστος ἡγοράσθη ἀντὶ 322,500 φράγκων, ἐδαπανήθησαν δὲ πρὸς κατεργασίαν αὐτοῦ 125,000 φράγκ. Τὸ 1712 ἡγόρασεν αὐτὸν ὁ δούξ τῆς Αὐρηλίας ἀντὶ 3,375,000, σήμερον δὲ λογίζεται ὡς ἀξιζων περὶ τὰ 8 ἑκατομμύρια!

3. Ὁ Μέγας Δούξ τῆς Τουσκάνης.